

Vlaams
Parlement

vergadering **C312**
zittingsjaar 2014-2015

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

van 7 juli 2015

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Elke Van den Brandt aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de evaluatie van het proefproject statuut onthaalouders – 2582 (2014-2015)	3
VRAAG OM UITLEG van Björn Anseeuw aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over Area+ – 2672 (2014-2015)	5
VRAAG OM UITLEG van Ingrid Lieten aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de projecten preventieve gezinsondersteuning – 2711 (2014-2015)	8
VRAAG OM UITLEG van Renaat Landuyt aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de impact van de besparingen op steuncentra die zedendelinquenten na hun vrijlating begeleiden – 2720 (2014-2015)	16
VRAAG OM UITLEG van Elke Van den Brandt aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de reorganisatie van de buitenschoolse kinderopvang – 2750 (2014-2015)	20

VRAAG OM UITLEG van Elke Van den Brandt aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de evaluatie van het proefproject statuut onthaalouders – 2582 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Voorzitter, een tijd geleden hebben we het in de commissie al een aantal keren gehad over de onthaalouders. Het aantal onthaalouders daalt zeer sterk. Daarvoor zijn er verschillende redenen. Een van de redenen is het statuut van de onthaalouders. Dat is geen nieuw debat. Het duurt al een tijdje. U had toen een proefproject aangekondigd. U had ook gezegd dat er een evaluatie zou zijn. In de antwoorden die we in januari en februari van u kregen, had u gezegd dat er vóór de zomer een eerste tussentijdse evaluatie zou zijn.

Ik had mijn vraag om uitleg ingediend om te weten wat er in die evaluatie zat, wat de uitkomsten waren enzovoort. Maar blijkbaar is er nog geen evaluatie. Mijn vraag om uitleg wordt dus een pak korter, maar toch blijft ze relevant. Er loopt een proefproject, maar waarom is er momenteel geen tussentijdse evaluatie? Zijn er moeilijkheden? Komt er een bijsturing van het project of loopt het verder zoals gepland? Wat is daarover de stand van zaken?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Het proefproject in verband met het werknemersstatuut onthaalouders is opgestart in januari 2015 en wordt vanaf de start opgevolgd door een technische werkgroep. Die werkgroep is al regelmatig samengekomen. Er waren drie bijeenkomsten van januari tot maart. Gisteren, op 6 juli, heeft de vierde bijeenkomst plaatsgevonden.

Tijdens de vergadering van 16 maart werd de leidraad voor de evaluatie van het proefproject een eerste keer besproken en aangevuld. Die leidraad werd vervolgens met de deelnemende organisatoren en onthaalouders afgetoetst. Er werd afgesproken dat elke organisatie een modeltool zou opmaken en dat Kind en Gezin deze tools zou verwerken om uiteindelijk te komen tot een werkmethode of registratiemodel dat voor alle deelnemende organisatoren op dezelfde lijn zou zitten. De laatste technische werkgroep van april werd wegens praktische redenen op vraag van zowel de werknemersorganisaties als de werkgeversorganisaties enkele keren uitgesteld om hen toe te laten de evaluatiecriteria concreet uit te werken. Gisteren, maandag 6 juli, zijn de sociale partners samen met de administratie Kind en Gezin samengekomen om de evaluatietool te finaliseren.

Het resultaat hiervan is dat er zowel een doelgerichte bevringslijst werd afgerond om de kwalitatieve evaluatie te ondersteunen en ook dat er een kwantitatieve checklist werd opgemaakt. Beide tools worden door de sociale partners nu inhoudelijk gefinaliseerd. Op 21 september komt de technische werkgroep hiervoor dan samen. Er is gepland dat dan in februari-maart 2016 de eerste bevring bij de deelnemende actoren kan plaatsvinden, zodat nadien een voorlopige evaluatie kan worden opgemaakt.

Het project loopt onveranderd verder zoals bepaald binnen het kader van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 2015 houdende de regeling van de toekenning van een subsidie voor een vernieuwend project betreffende het werknemersstatuut van de kinderbegeleiders gezinsopvang aan de organisatoren met een vergunning. Dat project wordt dus inderdaad onveranderd voortgezet.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): We krijgen dus een heel nieuwe timing. Als ik het goed begrijp, zullen we pas in februari-maart volgend jaar de bevraging doen. Als daarvan een evaluatie moet worden gemaakt, betekent dat dat het project meer dan een jaar, bijna anderhalf jaar zal lopen vooraleer die evaluatie er is. De verklaring daarvoor is dat we niet wisten hoe we gingen evalueren. Dat vind ik raar. Ik ga ervan uit dat, op het moment dat je een project opstart, je ook weet op welke criteria je zult bevragen. Het debat sleept al jaren aan. Ik betreur het dus dat we opnieuw een jaar zullen moeten wachten op reactie en feedback. Het statuut van de onthaalouders wordt op die manier weer langer uitgesteld.

De voorzitter: De heer Bertels heeft het woord.

De heer Jan Bertels (sp.a): Minister, begrijp ik het dan goed dat de vijf criteria, zoals ze waren opgesomd bij de oproep voor het project, werden verfijnd of gespecificeerd door de technische werkgroep?

Er zit effectief vertraging in de gegevensopvraging voor de pilootprojecten. Betekent dat ook dat er gedurende het eerstkomende jaar, tot maart 2016, geen bijkomend overleg is met de federale instanties over het zogenaamde sociaal statuut, waarvan een belangrijke poot bij de federale sociale zekerheid zit?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Dat tweede heeft niet veel te maken met het eerste. Ik neem aan dat u het hebt over het sui-generisstatuut. Wij plannen daarover geen overleg. Dat is ook niet echt gekoppeld aan het project. Het bestaat nu naast het project. Ik herinner mij nog uit de voorbereiding van dit project dat we er ook voor gezorgd hebben dat de kwalificaties, contracten enzovoort voldoende duidelijk onderscheidend konden zijn zodat het geen impliciete consequenties zou hebben voor het ene of het andere.

Ik heb geen concrete details bij over die evaluatietools, maar ik ga er uiteraard van uit dat wat er geëvalueerd wordt, gebaseerd is op datgene wat als doelstelling van het project werd genoemd. Eerlijk gezegd vind ik het ook niet zo pertinent om te zeggen dat het dramatisch is dat het wordt vertraagd. Het is de bedoeling dat de sociale partners met elkaar overeenstemming vinden over de manier waarop de resultaten van dat project moeten worden beoordeeld. Het heeft weinig zin om een project te doen als achteraf iedereen daaruit zijn eigen interpretaties en conclusies trekt. Dat je op het ritme van de sociale partners zoekt naar de manier waarop je dat samen kunt evalueren, lijkt mij eerlijk gezegd een goede manier van doen. Anders heb je toch nooit geaccepteerde of gevalideerde resultaten.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Uiteraard moet het worden bekeken met de sociale partners en betrokkenen. Het gaat erom dat we een project zijn gestart, dat we niet op voorhand weten hoe we het zullen evalueren en dat de oorspronkelijk vooropgestelde timing niet kan worden gehaald, en dan niet met een vertraging van een paar dagen of weken, maar van bijna een jaar. Ik vind dat een gekke manier van werken. Er zijn toch een aantal doelstellingen die verbonden zijn aan een project. Dan moet je bekijken hoe je die doelstellingen haalt. Dat is het idee van een evaluatie en een bijsturing. Het is niet gewoon van: hier is een budget om een project uit te voeren, trek uw plan en zeg ons dan of het al dan niet positief is.

Het vraagt op voorhand toch wel een visie over wat je wilt evalueren en hoe. Het is goed dat dat in samenspraak is met de sociale partners, maar dan zijn die op voorhand bevraagd en daarbij betrokken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Björn Anseeuw aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over Area+ – 2672 (2014-2015)**Voorzitter: de heer Bart Van Malderen****De voorzitter:** De heer Anseeuw heeft het woord.

De heer Björn Anseeuw (N-VA): Minister, in Ukkel werd het Area+-project geopend. Het is een laagdrempelig en zeer toegankelijk multidisciplinair centrum voor adolescenten met een ondersteuningsnetwerk op fysiek, psychologisch, relationeel, sociaal en educatief vlak. Area + heeft zowel een residentiële ziekenhuis voor tieners en adolescenten, als een therapeutisch schooldagziekenhuis, een therapeutisch internaat, een polikliniek en een huis met permanentie. De werking is multidisciplinair met onder andere psychiaters, psychologen en verpleegkundigen, en zorgt voor ondersteuning op therapeutisch, sociaal, juridisch en educatief vlak door op zoek te gaan naar een synergie van actoren die werkzaam zijn binnen deze vakgebieden. Het wil zorgen voor een snelle aanpak op maat van de adolescent, zijn familie en de professionelen die adolescenten begeleiden. Het is een hele boterham. Het project heeft heel wat ambitie. Het klinkt ook heel goed.

Het centrum in Ukkel is een pilootproject dat zich baseert op de Maisons d'Adolescents uit Frankrijk, waar intussen al meer dan honderd dergelijke huizen bestaan. Ik heb begrepen dat u die Franse voorbeelden kent en dat u de komst van dergelijke initiatieven, zoals Area+ in Ukkel, toejuicht omdat het toont dat ook binnen de bestaande regelgeving en financieringsregels er echt wel mogelijkheid is tot innovatie, ook in en rond die psychiatrische ziekenhuizen.

Het is sowieso een bekommernis vanuit Vlaanderen om de ambulante en residentiële zorg op een kwalitatieve manier op elkaar te doen aansluiten. We lezen dat onder andere ook in de beleidsnota.

Minister, bent u van plan om ook in Vlaanderen met dit soort 'adolescentenhuizen' te starten? Ziet u dat er in het bestaande aanbod al in zekere mate wordt ingespeeld op wat Area+ en de Maisons d'Adolescents beogen?

Op welke manier ziet u initiatieven zoals Area+ passen in het netwerkmodel dat u in de geestelijke gezondheidszorg voor jongeren wilt uitrollen, samen met uw collega's op het federale niveau? Hebt u hierover al overleg gepleegd met uw federale collega om ook daar een goede afstemming te verzekeren?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Area+ biedt een cluster van activiteiten aan, in de eerste plaats residentiële: veertig erkende bedden en twaalf bedden in een federaal pilootproject. De residentiële kinderpsychiatrie is uiteraard een bevoegdheid van de federale minister van Volksgezondheid. Ook de psychiatrische ziekenhuizen uit wiens schoot het initiatief Area+ is opgestart, vallen onder de bevoegdheid van de federale minister. Het wordt zowel gefinancierd door de federale overheid als door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), de Franse Gemeenschap en door giften.

Ik heb eens geprobeerd om het te ontrafelen, want ik vind het inderdaad een boeiend initiatief. Als ik het goed begrijp, bestaat het uit componenten van een psychiatrisch ziekenhuis, het onderwijs en een aantal stukken die bij ons in de jeugdhulp te situeren zouden zijn. Die zijn gecombineerd bij het in elkaar steken van een aantal erkenningen.

Adolescentenhuizen in de strikte zin van het woord kennen we in Vlaanderen niet. Er bestaan natuurlijk wel initiatieven die inzetten op een laagdrempelige

ambulante opvang van jongeren met vragen en psychosociale problemen en die zeker linken hebben met wat Area+ beoogt. De jongerenwerking van de CAW's is rechtstreeks toegankelijk en staat open voor elke vraag. Jongeren die meer begeleiding nodig hebben, kunnen meestal doorstromen in hetzelfde CAW. Indien er meer gespecialiseerde hulp nodig is, worden ze doorverwezen naar bijvoorbeeld een centrum voor geestelijke gezondheidszorg (cgg).

Het vrijwilligersinitiatief Tejo biedt een laagdrempelig psychotherapeutisch aanbod voor jongeren. Maar er zijn ook jeugdwerkingen die initiatieven hebben zoals Habbekrats die via spel en allerhande activiteiten laagdrempelig inzetten op het samenzijn en goed doen voelen van kinderen en jongeren.

Er zijn natuurlijk ook aspecten die misschien meer thuishoren onder preventie, de Huizen van het Kind. In Vlaanderen is er verder de gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg met een aantal initiatieven die zich specifiek tot adolescenten richten. In sommige cgg's zijn er adolescententeams en in een aantal psychiatrische ziekenhuizen worden specifieke adolescentenwerkingen aangeboden. In dat laatste zien we wel een aantal linken met het initiatief van Area+. Area+ wordt vooral gekenmerkt door een intersectorale samenwerking met belendende sectoren om zo een goed traject hulp- en dienstverlening op te starten voor deze jongeren.

In Vlaanderen hebben we de Integrale Jeugdhulp waar de intersectoraliteit echt wel al sterk werd benadrukt en waarin die sectoren samenwerken.

In de provincies worden nu initiatieven opgestart via de door de federale overheid en de gemeenschappen goedgekeurde gids 'Naar een nieuw geestelijk gezondheidsbeleid voor kinderen en jongeren'. Daarin komt de vraag naar meer intersectorale samenwerking, onder meer tussen de ambulante en de residentiële sector, heel uitdrukkelijk aan bod.

Mensen uit de ambulante cgg's maken deel uit van de mobiele crisisteam. Ook actoren buiten de geestelijke gezondheidszorg worden in die netwerken betrokken. Van meet af aan wordt bij de opstart van deze netwerken rekening gehouden met de bestaande Integrale Jeugdhulp en de inspraak van de jongeren en hun omgeving.

Misschien nog belangrijker is het programma 5 van de gids, de integratieve en herstelgerichte ondersteuning voor kinderen en jongeren. In dit programma moeten de provinciale netwerken heel duidelijk de link leggen tussen de geestelijke gezondheidszorg en de sectoren van onderwijs, vrije tijd, werk, enzovoort.

Het is een zeer interessant initiatief omdat het aantoont dat je met de huidige regelgeving op de psychiatrische ziekenhuizen en de regelgeving bij de K- en k-bedden dat echt kunt losmaken van de grote ziekenhuisinfrastructuur, dat kunt decentraliseren en daarin allianties kunt aangaan met andere partners. In die zin ben ik daar persoonlijk, mocht er zich in Vlaanderen een initiatiefnemer melden die zo'n concept wil ontwikkelen, a priori zeer sterk voorstander van. Je moet natuurlijk partners hebben op het terrein die zeggen dat ze zo'n alliantie op een of andere manier willen concretiseren. Daarbij leveren wij, wat het federale luik betreft, in casus de residentiële psychiatrie, de erkenningen af. Daarin kunnen we zeer voluntaristisch zijn en zeggen dat we wat mogelijk is, ook effectief zullen faciliteren. Je moet natuurlijk partners hebben op het terrein die dit soort initiatieven of integrerende modellen ook juridisch willen organiseren.

Ik geef u een klein voorbeeld. De voorbije jaren hebben we een paar keer een psychiatrisch ziekenhuis gehad dat de vraag stelde of ze een afdeling van hun psychiatrisch ziekenhuis konden delokaliseren naar de site van een algemeen ziekenhuis, omdat we veel meer psychiatrische zorg en algemene ziekenhuizen

willen integreren in een meer holistische benadering. Ik heb dat altijd a priori met zeer veel positieve vooringenomenheid behandeld. Ik vind dat je die modellen in de psychiatrie, waarbij je van het heel grote institutionele naar kleinschalige integreermodellen gaat, kansen moet geven.

Of het adolescentenhuis in het netwerkmodel van de geestelijke gezondheidszorg voor kinderen en jongeren kan worden uitgerold, hangt af van welke partners op het terrein daarin een opportuniteit zien. Die netwerken worden nu in de provincies ontwikkeld en er wordt verwacht dat de bestaande initiatieven meewerken en mee nadenken vanuit het nieuwe ggz-netwerk en vanuit het principe van 'gedeelde zorg'. In die zin kijken wij uit naar hoe het Franstalig netwerk in Brussel - want Area+ is Franstalig - zich zal ontwikkelen, evenals hoe het Nederlandstalig netwerk zich zal ontwikkelen en hoe de samenwerking kan worden georganiseerd.

Ik sta zeker open voor zulke nieuwe innovatieve initiatieven, en ik heb dan ook aan mijn kabinet en administratie gevraagd om met de mensen van Area+ af te spreken om na te gaan hoe ze het technisch en volgens de normering in elkaar hebben gestoken.

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

De heer Björn Anseeuw (N-VA): Minister, ik ben zeer tevreden met uw antwoord. Wat bijzonder is aan zulke initiatieven, is dat men niet alleen een netwerk gaat ontwikkelen maar vooral ook een clustering van voorzieningen. Dat heeft een nog meer versterkend effect van die sectoren en actoren op elkaar. Ik dacht dat dit het goede moment was om een vraag te stellen omdat we aan de vooravond staan van die netwerken, specifiek gericht op jongeren en adolescenten. De meest voor de hand liggende vraag is of we lessen kunnen trekken uit goede voorbeelden uit het buitenland of zelfs nu ook al uit het binnenland, uit Brussel zelf.

Minister, hebt u er enig idee van waarom men in Vlaanderen vanuit de sector zelf er nog niet toe gekomen is om over te gaan tot een clustering. Het is blijkbaar wel mogelijk binnen de huidige regelgeving. Zijn er belemmeringen? Hebt u er een verklaring voor waarom er nog geen aanstalten is gemaakt in Vlaanderen?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Ik denk dat we het niet zo zwart-wit moeten stellen. Ik denk dat er al een aantal organisaties zijn die in hun eigen rechtspersoon verschillende erkenningsvormen hebben die wel zulke combinaties maken en kunnen maken. Het zijn ook vaak opportuniteiten. Er komt een nieuwbouw of er is een reconversie naar K-bedden maar men kan dat niet alleen doen, want men heeft niet voldoende volume. Dan zoekt men een ander ziekenhuis om samen te werken. Ik heb het aanvoelen dat er in Vlaanderen wel een aantal initiatieven bestaan die er erg bij aanleunen en die combinaties maken. Maar het moet vaak ook lukken dat men die combinatie van erkenningen kan maken omdat men zelf een nieuwe rechtspersoon kan creëren of omdat men ze zelf in eigen portefeuille heeft.

De heer Björn Anseeuw (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Voor mij is het duidelijk. Ik ben zeer tevreden dat u die netwerkvorming nog wilt versterken en de clustering van voorzieningen wilt ondersteunen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ingrid Lieten aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de projecten preventieve gezinsondersteuning – 2711 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Lieten heeft het woord.

Mevrouw Ingrid Lieten (sp-a): Voorzitter, minister, collega's, ik val meteen met de deur in huis. Minister, u bent onze laatste hoop, onze laatste hoop om deze projecten nog te kunnen redden. Ik schets de historiek, zodat u weet waarom ik bij u terechtkom en al mijn hoop op u heb gesteld.

Wij hebben in de vorige regering samen die projecten rond preventieve gezinsondersteuning met bruggen naar Werk en Onderwijs, opgestart. Die projecten werden gedragen door verschillende collega's. Die projecten werden structureel verankerd en erkend, maar de financiering voor 2015 was nog altijd niet zeker.

Er wordt nu aan de alarmbel getrokken. 't Kapoentje deed dat op 27 februari. Ik heb toen aan alle betrokken ministers een vraag gesteld over de financiering. Ik heb als antwoord gekregen dat de verschillende ministers nog bezig waren met de evaluatie van de projecten en met te onderzoeken hoe men de financiering zou voortzetten. Dat was een antwoord dat hoop bood.

Op 12 juni ontvangen die projecten een brief van Kind en Gezin met de stand van zaken. Daarin staat dat, alhoewel die projecten sinds 1 april 2014 structureel werden verankerd en ze erkend werden, er tot op heden geen besluit is getekend dat die effectieve subsidiëring garandeert voor 2015. Er staat ook dat maar twee derde van het oorspronkelijke bedrag uiteindelijk in 2015 beschikbaar zal zijn. Samen met die brief hebben ze ook een aanvraagformulier ontvangen om de financiering voor 2015 veilig te stellen. Dat formulier moest op 26 juni worden ingediend. Er werd duidelijk gesteld dat men dan nog maar twee derde van het subsidiebedrag zou krijgen.

Zowel Bart Van Malderen als ikzelf zijn op zoek gegaan naar antwoorden. Ik heb aan coördinerend minister Homans een vraag om uitleg gesteld. Ik ging ervan uit dat ze dezelfde rol zou opnemen die ik in een vorig leven opnam. Ik kreeg een antwoord van de commissievoorzitter, die zei dat ik die vraag aan u moest stellen. "De voorzitter merkt op dat deze vraag handelt over het klaverblad preventieve gezinsondersteuning. De inhoudelijk verantwoordelijke minister die ook de coördinatie van dit klaverblad op zich neemt, is minister Vandeurzen." Op het budget Armoede zou overigens niet bespaard worden.

En dan: "De vragen die worden gesteld gaan over het inhoudelijke en vallen derhalve niet onder de bevoegdheid van minister Homans." Ik vond het zeer vreemd dat een minister die bevoegd is voor de armoede en voor het coördinerend beleid, de verantwoordelijkheid voor zo'n project van zich afschuift.

Collega Van Malderen heeft dan minister Homans ondervraagd in haar bevoegdheid van Sociale Economie en ik stel mijn vraag dan maar aan u. We hebben tot nu toe nog geen duidelijkheid over de financiering van die projecten gekregen en dat is zeer jammer en eigenlijk onaanvaardbaar. Alle studies wijzen uit – en ik weet dat ik u daarvan niet moet overtuigen – dat men bij gezinnen die kansarm zijn en waar jonge kinderen leven, armoede zeer vroeg moet aanpakken. Men kan die kinderen alleen maar vooruit helpen als men heel vroeg begint met begeleiding, met het coachen van de ouders, met het stimuleren van de kinderen in hun taalontwikkeling en hun psychomotorische ontwikkelingen en hun sociale relaties. Het was net de bedoeling van deze projecten om heel specifiek bij deze kansarme gezinnen al heel vroeg kort op de bal te spelen en in te grijpen in hun eerste levensjaren.

Intussen is hierover voldoende wetenschappelijk onderzoek gevoerd door Vlaamse onderzoekers die duidelijk hebben bewezen dat deze projecten een heel positief effect hebben. Ik verwijs naar het Instapje, dat een inspiratiebron is geweest voor al deze projecten. Dat project werd gevolgd door een onderzoeks-ploeg van de KU Leuven onder leiding van professor Colpin. Ze hebben de effecten van dat project en de effecten op de kinderen onderzocht. Hun besluit is: "Tot besluit kunnen we stellen dat dit onderzoek suggereert dat het Instapje zoals toegepast in het Genkse project positieve effecten heeft op de kwaliteit van de moeder-kindinteractie. Onmiddellijk na afloop van het programma werden ook aanwijzingen gevonden voor een betekenisvol positief effect op de cognitieve kindontwikkeling. Dit laatste positieve effect is onafhankelijk van de effecten van kansarmoede en het buiten België geboren zijn van de moeder, die uiteraard elk op zich een groter negatief effect op de cognitieve kindontwikkeling hebben. Daarnaast zijn er indicaties dat het Instapje een groter effect heeft op de cognitieve ontwikkeling van kinderen uit kansarme gezinnen, wat suggereert dat het belangrijk is in de toekomst de rekrutering voor het programma goed op kansarme doelgroepen te blijven richten."

Ik kan u ook vertellen dat wij op dit moment, over de partijgrenzen heen, in de Senaat bezig zijn met een rapport op te maken over kinderarmoede. We hopen aanbevelingen op korte, maar ook middellange termijn, te maken voor alle regeringen. Wij hebben intussen heel veel wetenschappers gehoord. Zij bevestigen allemaal hetzelfde: willen we de kansen van kinderen vergroten, dan moeten we in de eerste levensjaren ingrijpen. We moeten dat doen door de betrokken groepen te betrekken zodat ze van peers kunnen leren en er een dubbel maatschappelijk positief effect is. We moeten zorgen dat die projecten outreaching zijn en dat we proberen die kinderen te steunen in hun taalontwikkeling en de moeders vertrouwen te laten hebben in vormen van voorschoolse opvang zodat die kinderen kansen krijgen. Als we dat niet doen, dan weten we dat die kinderen op 3-jarige leeftijd al een oordeel voor het leven krijgen omdat ze dan al een achterstand hebben opgebouwd die ze nog heel moeilijk zullen kunnen inhalen. Het leidt ertoe dat ze al in het basisonderwijs leerproblemen krijgen en in het middelbaar onderwijs gefrustreerde pubers worden die afhaken en voor onze samenleving een enorme zorg zijn om hen in een traject te krijgen waarin ze zelf verantwoordelijkheid zullen dragen voor hun gezin.

Minister, dit zijn zulke mooie projecten die met heel veel participatie van onderuit gebeuren en waar ook heel veel lokale besturen aan meewerken. Als die projecten in het midden van 2015 te horen krijgen dat ze maar twee derde van hun financiering voor 2015 krijgen, dan betekent dat dat ze dat een derde niet zomaar kunnen bijpassen. Ze hebben geen reserves en leven vooral van subsidies. Heel veel van die projecten moeten nu mensen ontslaan waardoor de dienstverlening stil zal vallen en de 1280 gezinnen niet meer zullen worden bereikt.

Minister, ik wend me tot u omdat minister Homans deze vraag niet ter harte neemt. Hoe moet het nu verder? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat deze projecten verder kunnen groeien en bloeien en dat ze straks de norm kunnen vormen voor preventieve gezinsondersteuning?

Minister, hoe gebeurde de evaluatie op basis waarvan men heeft beslist om maar in twee derde van de financiering te voorzien? Zijn er experts geraadpleegd? Ik verwijs naar de experts die in de Senaat geweest zijn en zulke projecten toejuichen. Op welke wijze moeten deze projecten hun budget op orde stellen? Hoe stelt u zich voor dat ze die 33 procent minder subsidies moeten goedmaken? Of gaat u ervan uit dat de hakbijl is gevallen en dat de projecten maar moeten afbouwen? Welke alternatieven zijn er dan om die gezinnen te ondersteunen? De uitbreiding van deze projecten was ook in het Strategisch Actieplan voor Limburg in het Kwadraat (SALK) opgenomen. Welke impact zal dit hebben? Ik weet dat er altijd moet worden gezocht naar geld en prioriteiten, maar dit is zo'n fantastisch

nieuwe aanpak die er gekomen is op basis van evidence-basedonderzoek, op basis van participatie van de gezinnen. We weten, wetenschappelijk onderbouwd, dat het goede resultaten geeft. Hoe kunnen we toestaan dat die projecten, die cruciaal zijn in de uitbouw van het Huis van het Kind dat u ook na aan het hart ligt, gekortwiekt worden?

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

De heer Lorin Parys (N-VA): Ik heb goed naar de vraag van collega Lieten geluisterd. Uiteraard zou ik graag eens kennis maken met die onverlaat van een commissievoorzitter voor Armoedebestrijding. Ik heb niet alleen selectieve verontwaardiging gehoord, ik heb ook een selectieve historiek van de feiten gehoord. Ik heb één vraag voor mevrouw Lieten: als u die projecten zo geweldig vond, waarom hebt u ze dan als minister van Armoede niet zelf opgenomen in uw financiering? Ik schets even wat volgens mij de historiek is van dit dossier.

Het was minister Smet, toch iemand van sp.a-signatuur, die de financiering voor dit soort projecten in de vorige legislatuur heeft stopgezet. U bent daar toen, als minister voor Armoedebestrijding, eenmalig voor gecompenseerd met 4,5 miljoen euro, die u niet heeft ingezet om dat soort projecten effectief te ondersteunen. Wat de huidige financiering betreft, laat sociale economie twee extra projecten toe om zich kandidaat te stellen om dit verder te kunnen blijven uitvoeren. De financiering vanuit Armoede is gelijk gebleven, net zoals dat het geval is voor Welzijn, maar dat zal de minister straks toelichten. Mijn vraag is eigenlijk bijzonder eenvoudig: als u daarnet zo mooi de verdiensten van die projecten komt te bezingen, waarom hebt u dan in de vorige legislatuur met minister Smet de financiering van deze projecten stopgezet?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, graag verwijzen we inleidend naar de recente vraagstelling van uw collega, Bart Van Malderen, aan en het antwoord van collega Homans over deze projecten in de Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie, Innovatie en Wetenschapsbeleid van 25 juni jongstleden.

Ondertussen zijn een aantal zaken voor iedereen wel wat duidelijker geworden. Een eerste zaak die duidelijk is, is dat we vanuit Welzijn, het aandeel in de klaverbladfinanciering onverminderd doortrekken en dat het aandeel zelfs licht stijgt tegenover de financiering in 2014. Daarnaast klopt het dat deze projecten via het decreet Preventieve Gezinsondersteuning een reguliere basis kunnen krijgen. Voor alle duidelijkheid: dit betekent een voortgang ten aanzien van elk initiatief dat jaar op jaar verlengd moest worden. Die inbedding in een reguliere financiering koppelen we overigens aan een evaluatie richting 2016, die we nog gaan doen in 2015. We zullen hierbij voortbouwen op de evaluaties die al zijn uitgevoerd door Kind en Gezin. Ik kom daar straks op terug..

Het probleem dat nu rijst – en u kent de situatie zeer goed –, dateert inderdaad uit de vorige legislatuur en vindt zijn oorsprong in een beslissing van de toenmalige minister van Onderwijs en de manier waarop daar toen op gereageerd is, onder meer door u als minister van Armoedebestrijding.

We kunnen daarover een heel welles-nietesverhaal gaan houden, maar we stellen vast dat er in de begroting 2015 recurrent niet in een derde voorzien is. Uit de reconstructie door de administratie blijkt dat dit ook in 2014 al niet het geval was.

De concrete aanleiding tot de vragen over deze projecten is inderdaad een brief van 12 juni 2015 die vanuit Kind en Gezin en de afdeling Welzijn en Samenleving naar de elf initiatieven die sinds 2012 een klaverbladfinanciering ontvangen om onderwijskansen van jonge kinderen te versterken, werd verstuurd. Deze brief

werd gezamenlijk ondertekend door Kind en Gezin voor wat betreft onze bevoegdheid, en de afdeling Welzijn en Samenleving, voor wat betreft de middelen vanuit Armoedebestrijding. Er werd in de brief gecommuniceerd dat de initiatieven hun aanvraag konden doen voor middelen voor werkingsjaar 2015, middelen die een derde lager gingen liggen dan werkingsjaar 2014.

Belangrijk is ook de vaststelling dat het bijvoorbeeld al niet zo is dat de brief van 12 juni 2015 de eerste communicatie was met betrekking tot de middelen voor 2015. De eerste communicatie met betrekking tot de 'ingeschatte' middelen voor 2015 kwam via een brief van 7 maart 2014, eveneens ondertekend door Kind en Gezin en Welzijn en Samenleving.

De beide administraties calculeerden immers in de vorige legislatuur reeds in dat er vanaf 2014 geen middelen meer beschikbaar zouden zijn vanuit het beleidsdomein Onderwijs voor deze initiatieven. Het klopt dat Armoedebestrijding, toen onder uw bevoegdheid, het derde middelen dat ging wegvallen, heeft bijgepast, maar gelet dat dit niet duidelijk was of dit structureel kon, werd beslist de diensten hierover reeds te informeren.

Voor de regelgevende verankering en de recurrente financiering, die gepland was om vanaf 2015 in te gaan, gekoppeld aan het decreet houdende de organisatie van de preventieve gezinsondersteuning, bleef er dus twee derde van de oorspronkelijke middelen beschikbaar. Dit, zoals gezegd, omdat de bijpassing binnen het budget Armoedebestrijding van het weggefallen budget vanuit Onderwijs niet recurrent werd en is voorzien.

Over dit scenario werden de initiatieven dus reeds in maart 2014 ingelicht via een brief met een uitnodiging voor een overleg eind maart 2014. In de brief die op 12 juni 2015 naar de initiatieven is verstuurd, werd daar ook naar verwezen. In al die tijd hebben we ook voldoende verduidelijkt dat de subsidiemiddelen via Kind en Gezin, vanuit de bevoegdheid voor Welzijn, onverminderd en blijvend zouden worden geïnvesteerd in de projecten.

Uit de aanvragen die voor 2015 zijn ingediend, en waarin de administraties expliciet nagevraagd hebben wat de effecten zijn van de verminderde subsidie op hun werking in 2015, blijkt ook dat verschillende initiatieven op basis van de communicatie in maart 2014 reeds omzichtig te werk zijn gegaan, en minder middelen in hun begroting hadden voorzien of alternatieve financiering hadden voorzien, of minder middelen laten gaan naar bijvoorbeeld coördinatie. Dat was ook de reden waarom de administraties in maart 2014 de communicatie reeds hadden geregeld, zodat de initiatieven zich hierop konden voorbereiden.

We kunnen het betreuren dat de budgettaire toestand nu effectief blijkbaar zo is, dat deze situatie nu bevestigd wordt, maar het klopt dus niet dat dit nog nooit zou gecommuniceerd zijn.

De vermindering in subsidie heeft dus momenteel niks te maken met een ongunstige evaluatie of iets anders, maar gebeurt wel op basis van de beschikbare middelen als een gevolg van beslissingen zoals ik al heb gesitueerd.

Vervolgens willen we ter verduidelijking ook nog het volgende meegeven. In uw vraag hebt u het uitgebreid over de positieve effecten van Instapje. Het is echter niet zo dat de elf initiatieven alle met de methodiek van Instapje werken. De initiatieven zijn erkend om opdrachten en doelstellingen ter versterking van de onderwijskansen waar te maken, niet om een specifieke methodiek uit te voeren. Slechts één van de elf initiatieven werkt met de methodiek van Instapje, de andere werken met een andere methodiek, die eveneens wetenschappelijke of theoretische onderbouwing kent. Het is duidelijk dat Kind en Gezin geen specifieke methodiek oplegt.

Waar we het natuurlijk wel eens over zijn, is dat preventie in de vroege levensjaren het grootste verschil kan maken. De experts die u opnoemt, zullen dat allemaal beklemtonen, maar – omdat u vraagt of we hen gehoord hebben – zij zijn niet geconsulteerd over deze specifieke elf initiatieven.

Omdat we ons sterk bewust zijn van de zin en noodzaak van de investering in het versterken van onderwijskansen in de vroege levensjaren, hebben we met de Vlaamse Regering in de vorige legislatuur samengewerkt aan de regelgevende verankering van deze projecten, zoals u zelf ook aangeeft. Die initiatieven hebben we sinds 1 april 2014 kunnen voorzien van een structurele erkenning als een aanbodsform ter versterking van de onderwijskansen, en dit binnen de regelgeving met betrekking tot de Huizen van het Kind. De financiering van de initiatieven werd in de vorige legislatuur, zoals u zich nog zult herinneren, niet verankerd. Het sluitstuk van deze regelgevende verankering was immers een gezamenlijk te ondertekenen ministerieel besluit vanuit de bevoegdheden Welzijn en Armoedebestrijding, waardoor de elf initiatieven de middelen krijgen en dit binnen de beschikbare kredieten. Dat is de context waarbinnen de financiering werd geregeld. De verdere afhandeling hiervan wordt uiteraard ook gekoppeld aan een verdere evaluatie en gesprekken met de projecten.

Voor de regelgevende verankering is het dus nog even wachten op het te ondertekenen ministerieel besluit, maar vanuit mijn bevoegdheid zijn de middelen voor de komende jaren alvast nog steeds en recurrent ter beschikking.

Voor Welzijn telt tevens het grotere en toekomstgerichte plaatje. Dat wil zeggen dat we erin geloven dat we waardevolle initiatieven in Vlaanderen de zekerheid moeten bieden over hun middelen, zodat ze hun opdrachten vanuit hun expertise en naar best vermogen kunnen gaan vormgeven.

Wat de evaluatie betreft, is het zo dat dit standaard tweemaal per jaar gebeurt door de administratie, namelijk proactief op basis van de aanvraag en retroactief op basis van verslaggeving van het voorgaande jaar.

Afhankelijk van de recurrente financiering vanaf 2016 zal een bijkomende evaluatie door de administratie worden uitgewerkt. Het gaat dan immers over middelen toegekend voor onbepaalde duur.

Wij delen vanzelfsprekend uw zorg over de initiatieven die in 2013 via de projecten werden bereikt. Ook de organisatoren hebben nood aan voldoende zekerheid over hun middelen, om op die manier zich ten volle te kunnen inzetten voor de belangrijke doelgroep.

We kunnen u meegeven wat de organisatoren daar zelf over aangeven in hun aanvraag. Bijna alle initiatieven geven aan dat ze in 2015 eenzelfde aantal gezinnen willen bereiken dan in 2014. Dat willen ze bereiken doordat ze willen besparen op coördinatie of doordat ze alternatieve financiering gezocht hebben.

De voornaamste zorg van de organisatoren zit hem op de aanstelling van hun doelgroepmedewerkers, en of het mogelijk zal blijven om hen aan te blijven stellen. U geeft in uw inleiding terecht aan dat het onzeker is of de negen initiatieven die een lokale diensteneconomie hebben, voldoende doelgroepmedewerkers in dienst kunnen houden om hun erkenning als lokale diensteneconomie niet te verliezen. U koppelt dat opnieuw, en misschien terecht, aan de daling van de subsidiemiddelen. Echter, we moeten er natuurlijk ook op wijzen dat het decreet van 22 november 2013 betreffende de lokale diensteneconomie, ook uit de vorige legislatuur, reeds impliceerde dat het op termijn niet mogelijk zal blijven om hun erkenning als lokale diensteneconomie te behouden indien ze blijven werken met een, twee, tot drie doelgroepmedewerkers, zoals voor de meesten nu het geval is.

Daar werd namelijk de voorwaarde ingeschreven dat elk initiatief minstens vijf doelgroepmedewerkers tewerkgesteld moet hebben.

We zullen in dit verband met collega-minister Homans, vanuit haar bevoegdheid betreffende sociale economie, bekijken hoe we tot een positieve oplossing kunnen komen. Een mogelijke piste daarbij is om te bekijken of er op niveau van een lokaal Huis van het Kind, in plaats van per individuele organisator, een erkenning kan worden gegeven, zodat er op die manier aan schaalvergroting kan worden gewerkt, en er kan worden voldaan aan de regel om minstens vijf doelgroepmedewerkers tewerk te stellen.

In uw vraag maakt u ook de koppeling naar SALK en hoe de beslissing om minder subsidies uit te keren aan de elf projecten strookt met het feit dat via SALK Instapje net wordt uitgerold in Vlaanderen, en welke impact dit zal hebben op SALK.

We hebben reeds aangegeven dat we ons met de elf projecten niet hebben verbonden tot een specifieke methodiek, zoals Instapje. Daarnaast willen we ook hier toch nog eens beklemtonen dat er geen sprake is van een vermindering van de subsidies vanuit Welzijn. Vanuit Welzijn keren wij sinds 2012 jaarlijks 220.000 euro uit voor deze projecten, en daarop is niet bespaard. We hebben in de voorbije jaren voorts het initiatief genomen voor de regelgevende verankering van deze projecten vanuit Welzijn, en hebben ook jaar na jaar het engagement waargemaakt om deze middelen ook naar de toekomst toe jaarlijks te behouden.

Wat de impact op SALK betreft, is het zo dat Kind en Taal voor de uitrol van Instapje in dertien gemeenten in de provincie Limburg van de start van hun werking in 2015 tot en met 2017, kan rekenen op een jaarlijks bedrag van 1,5 miljoen euro. De investering vanuit SALK beperkt zich heel duidelijk tot Limburg en heeft een aparte finaliteit, die ook is gekoppeld aan de moeilijkheden die we kennen naar aanleiding van de sluiting van Ford Genk.

Tot slot. U vindt het ongunstig om te besparen op initiatieven die een cruciaal element vormen voor een toegankelijk en laagdrempelig Huis van het Kind. Daarvoor wil ik toch graag verwijzen naar de beslissing die is genomen om in 2015 voor de Huizen van het Kind 1,3 miljoen euro extra vrij te maken, waarvan een saldo van 90 procent is uitbetaald aan 84 lokale samenwerkingsverbanden, en waarbij de middelen alle dienen te gaan naar organisatie van aanbod. Dat is een engagement dat vanuit Welzijn ook jaarlijks wordt aangegaan, en waar heel wat partners in het veld mee aan de slag gaan om een verschil te maken ten aanzien van gezinnen.

De voorzitter: Mevrouw Lieten heeft het woord.

Mevrouw Ingrid Lieten (sp.a): Dank u wel, minister. Ik ben heel blij dat u deze projecten een warm hart toedraagt, dat u ook aangeeft hoe ze verder structureel zouden moeten kunnen worden verankerd, en dat u ook onder ogen ziet dat er zich inderdaad op dit moment een knelpunt bevindt in de overstap van die financiering naar een structurele financiering. Het is absoluut juist dat – daarover heeft mijn collega Bart Van Malderen minister Homans ondervraagd – als men gaat besparen op de doelgroepmedewerkers, dat een negatief effect zal hebben, omdat minder gezinnen zullen kunnen worden bereikt. Het was uiteraard precies de bedoeling om zo veel mogelijk gezinnen te bereiken. Tegelijkertijd zijn al die kleinschalige projecten op dit moment bezig zich aan te passen aan de nieuwe regelgeving in het kader van de sociale economie. Ze moeten inderdaad zorgen dat ze een bepaalde schaalgrootte hebben en ze zijn aan het bekijken hoe ze kunnen samenwerken met andere initiatieven om tot die schaalgrootte te komen. Deze bedreiging komt er dan bovenop en zorgt er dikwijls voor dat men nu inderdaad moet gaan kijken of men misschien het geweer van schouder moet

veranderen omdat men net niet meer aan die grens van vijf medewerkers raakt. Daarover heeft mijn collega de minister ondervraagd.

Ik zou u heel dankbaar zijn mocht u inderdaad zelf een beetje de rol van coördinerend minister voor armoede opnemen en met collega Homans overleg plegen over hoe men nu eigenlijk dit kleine probleem kan oplossen. Immers, laten we eerlijk zijn, in het geheel van het budget van Welzijn, van de regering, en van de andere ministers die ook rond armoede werken, moet niet zo'n groot bedrag worden gezocht. Ik sta zeker en vast ook open voor alle andere pragmatische oplossingen. Die moeten er echter toe kunnen leiden dat men deze periode van geringere financiering kan overbruggen en deze projecten de kans kan geven om door te groeien naar een verdere structurele samenwerking, ook binnen de Huizen van het Kind.

Ik ben de minister dankbaar en ik zou hem willen motiveren en aanmoedigen om binnen de regering te kijken hoe dit pragmatisch kan worden opgelost en deze projecten toch kunnen worden geholpen om het hoofd boven water te houden. Ik dank u.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Minister, ik heb mijn best gedaan om goed te luisteren naar het antwoord. Het was een heel technisch antwoord. U gaf een hele historiek. Ook in de vraagstelling hebben we heel veel historiek meegekregen.

Stel je nu eens in de plaats van een van die organisaties. Wij willen sociaal ondernemerschap stimuleren. Dat is vanuit Welzijn al vaak aan bod gekomen. En dan word je met zo'n decretaal pingpongspel overrompeld. Daar heb ik echt wel moeite mee.

We staan achter het doel van dat project. Dat heb ik niemand in twijfel horen trekken. Er is geen negatieve evaluatie geweest. Vanuit Welzijn blijft het budget behouden. Het is de schuld van de andere ministers, aangezien er daar geen geld is. Ik vind dat een rare combinatie. Ofwel valt het niet in de juiste decretale hokjes. Ofwel vinden we het doel goed en is de werking goed. Een evaluatie dient om die werking te evalueren. Dan gaan we als overheid bekijken hoe we die kunnen ondersteunen.

Als de ene minister twee derde wil betalen, maar voor de andere minister past het niet meer in het juiste potje of hokje, dan zijn jullie als regering collectief verantwoordelijk. Het is een vraag aan de regering. Dat is het idee van klaverbladfinanciering: leg de verantwoordelijkheid om verschillende subsidiepotjes te combineren niet bij een initiatiefnemer, maar bij de overheid. Dat is de juiste logica. Ondersteun sociale ondernemers en sociale projecten om zo goed en zo kwaad mogelijk hun werk te doen met zo min mogelijk planlast. Ik vind dit verhaal daarvan een heel averechts voorbeeld. Ik hoop dat er, zoals mevrouw Lieten naar voren schuift, snel een pragmatische oplossing wordt gevonden. Hopelijk is dat een oplossing met perspectief. Ofwel is het goed en dan ondersteunen we het. Ofwel is het niet goed en dan ondersteunen we het niet. Maar 'we vinden het goed, we hebben een beetje geld, maar net niet genoeg om de boel draaiend te houden', is niet het antwoord waarop deze mensen wachten.

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

De heer Lorin Parys (N-VA): Minister, ik heb goed naar uw antwoord geluisterd.

Mevrouw Van den Brandt, ik heb daarin toch een antwoord op uw vraag gehoord. We moeten stoppen met dit soort van projectenpotpourri waarin we hier af en toe ziek zijn. De minister heeft duidelijk gezegd dat we naar een structurele inbedding gaan van dit soort projecten omdat we het goede projecten vinden.

Mevrouw Lieten, ook naar u heb ik goed geluisterd. Ik heb nog eens naar de vraagstelling gekeken die u hebt ingediend. Uw vraag om uitleg gaat over de projecten preventie gezinsondersteuning. Dat lijkt mij een bevoegdheid die bij Welzijn ligt. U zegt dat de coördinerend minister van Armoedebestrijding haar werk niet doet. Dan zou ik de bal durven terugkaatsen en zeggen dat de vorige coördinerend minister van Armoedebestrijding misschien een steek heeft laten vallen. Als ik even recapituleer wat u net hebt verteld, is het zo dat de sp.a in de vorige regering de middelen van Onderwijs voor dit soort projecten heeft stopgezet. U krijgt vervolgens, als coördinerend minister van Armoedebestrijding, extra geld en zet dat niet structureel in voor deze projecten. Vervolgens stelt u hier een vraag waarbij u zegt hoe belangrijk onderwijs is in de aanpak van deze problematiek, omdat zij bijvoorbeeld mee aan huiswerkbegeleiding kunnen doen. U stelt een vraag om uitleg die is gebaseerd op feiten die niet blijken te kloppen aangezien de brieven die werden verstuurd meer dan een jaar eerder werden verstuurd dan u in uw vraagstelling stelt. Deze regering zoekt, met alle ministers die verantwoordelijk zijn voor deze klaverbladfinanciering, naar een structurele oplossing die weggaat van die projectenpotpourri die ontstaan is onder de vorige regering.

U zegt dan dat de huidige minister van Armoedebestrijding haar werk niet doet. Wel, als ik de feiten uit het verleden bekijk, kom ik tot een totaal andere conclusie.

De heer Bart Van Malderen (sp.a): Mijnheer Parys, deze vraagstelling heeft wel wat voeten in de aarde gehad. De vraag wie van de drie is nu wel beantwoord. Het klaverblad – en dat is daarnet wel duidelijk geworden – bestond ooit uit vier klaverbladen. In een besparingsoperatie bij Onderwijs – waarvan we ook weten hoe die tot stand is gekomen – is er ooit beslist om van daaruit geen centen meer te geven. Maar op dat moment is het derde blaadje wel versterkt. Ik kom straks terug op het recurrent en structureel karakter van die beslissing. In elk geval proberen we vandaag aan drie bevoegde ministers vragen te stellen: minister Vandeurzen, minister Homans en minister Homans. Minister Homans als minister van Sociale Economie zegt dat haar engagement in dezen is versterkt. Minister Vandeurzen zegt dat zijn engagement in dezen continu is. De enige minister waarvan we geen antwoord hebben gekregen omdat de vraag om uitleg werd geweigerd, is de minister van Armoedebestrijding, ook minister Homans, die het budget van 2014 niet heeft verlengd in 2015.

U zult mij nu ongetwijfeld zeggen dat het om een eenmalige verlenging gaat. Wel, collega, ik nodig u uit om naar de timing van die beslissing te kijken. Dan zitten we in maart 2014, vlak voor het aflopen van deze legislatuur. Ik ben er zeker van dat een beslissing die op dat moment zou zijn genomen bij begrotingscontrole en dergelijke meer om structureel middelen vast te leggen, ongetwijfeld op kritiek was gestuit als zou dit een volgende regering binden en dergelijke meer.

U hebt het over een projectenpotpourri waarin men een structureel karakter zou moeten steken. Ook de vorige regering heeft dat gedaan. Want men heeft deze projecten structureel verankerd. Dat is het hele verhaal rond de lokale diensteneconomie. Alleen stel ik vast dat deze regering de kans had om daaraan een structurele financiering te koppelen die op niveau zat. Men heeft dat niet gedaan. De eenmalige opstap is niet structureel gedaan. Dat leidt mij naar de noodzaak om eens heel goed te bekijken hoe we moeten omspringen met die klaverbladen. In die zin vind ik wel een aantal positieve elementen in het betoog van de minister.

De moeilijkheden die wij als parlementsleden hebben om op de juiste plaats de juiste minister te ondervragen op zijn of haar engagementen, verantwoordelijkheid enzovoort, zijn exact dezelfde problemen die die organisaties ervaren, zeker als die ministers voor zichzelf – en vergeef me nu het woord – een gespleten persoonlijkheid ontwikkelen, ze wel als minister bevoegd voor zaak A willen antwoorden, maar dan niet in dezelfde persoon willen antwoorden over de

bevoegdheden qua zaak B. Uiteraard zijn wij mee verantwoordelijk voor het opzetten van het klaverblad.

Uiteraard moet je in een experimentele setting af en toe de kokers en sectoren overstijgen en middelen proberen bij elkaar te leggen. Ik blijf bij de vaststelling dat men in de vorige legislatuur wel een structurele erkenning heeft gedaan en dat er in deze legislatuur een derde minder subsidies zijn omdat men de structurele financiering niet heeft laten volgen op de structurele erkenning. Dat het moeilijker is om in het kader van de lokale diensteneconomie de kritische grens van vijf te bereiken, is evident. Maar als er vehikels worden gevonden om dat te doen, zullen we dat uiteraard doen. Ik denk dat we daarover geen tegenstellingen hoeven te hebben.

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

De heer Lorin Parys (N-VA): U zegt dat als er een vehikel wordt gevonden om aan structurele inbedding en financiering te doen, we dat volmondig zullen steunen. Wel, u had de opportuniteit om dat te doen onder de vorige regering, ze effectief structureel onder te brengen bij de Huizen van het Kind en ze te financieren.

Mijnheer Van Malderen, de eenmalige opstap waarover u spreekt, is echt wel een newspeakbericht, want eigenlijk bedoelt u daarmee de budgetvermindering die uw collega Smet op Onderwijs heeft doorgevoerd. U noemt dat een eenmalige opstap voor dit soort projecten. Dat is natuurlijk niet correct.

Minister Homans heeft een antwoord gegeven op de vragen die gesteld zijn in de commissie Sociale Economie. Het is nog altijd het parlement dat beslist waar er een vraag wordt gesteld aan welke minister. Minister Homans is in deze dus niet geïmpliceerd. Het zijn wij zelf die beslissen waar op het beste ogenblik aan de meest relevante minister de vragen worden gesteld, bijvoorbeeld over projecten preventieve gezinsondersteuning. Daarover wilde ik even de puntjes op de i zetten.

De heer Bart Van Malderen (sp-a): En dan moeten we vaststellen dat, daar waar het antwoord op deze vragen te vinden was, namelijk in de commissie Armoedebestrijding, de vraag om uitleg is afgewezen.

De voorzitter: Mevrouw Lieten heeft het woord.

Mevrouw Ingrid Lieten (sp-a): Minister, ik zou zeer dankbaar zijn indien er in de schoot van de regering een oplossing wordt gevonden.

Mijnheer Parys, ik vind het wat triest dat jullie je huidige gedrag in deze regering proberen te verantwoorden met wat er in de vorige regering is gebeurd. Jullie zijn de grootste en sterkste in Vlaanderen. Jullie moeten beslissingen wat jullie met het geld zullen doen in 2015. Ik zou heel blij zijn mocht deze regering en minister Homans een oplossing vinden voor deze projecten. En dan mag je voor de rest alle zonden van Israël op mij laden. Zoek gewoon een oplossing voor deze projecten. Dat is het allerbelangrijkste.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Renaat Landuyt aan Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de impact van de besparingen op steuncentra die zedendelinquenten na hun vrijlating begeleiden – 2720 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: De heer Landuyt heeft het woord.

De heer Renaat Landuyt (sp.a): De link tussen Justitie en Welzijn is zeer snel gelegd, in die zin dat de federale minister van Justitie in het kader van zijn aanpak van Justitie, waarover we het al even hebben gehad, zeer consequent probeert de kosten door te rekenen aan de gemeenschap, soms met een formele reden, soms met enige onzekerheid voor de sector.

Ik wil het even hebben over de lineaire besparingen op de werking van de steuncentra die zedendelinquenten begeleiden. Een van de aanbevelingen van de commissie voor seksueel misbruik destijds was dat men enerzijds zedendelinquenten een gevangenisstraf kan geven en opsluiten om de maatschappij te beveiligen, maar dat men op een bepaald moment toch ook moet zorgen voor begeleiding, aangezien men uitgaat van een herval van meer dan 70 procent onder de veroordeelde daders.

De rol van de drie gewestelijke steuncentra is niet te onderschatten als tussenschakel tussen Welzijn en Justitie. In Vlaanderen is het Universitair Forensisch Centrum van professor Cosyns een tussenschakel tussen de centra algemeen welzijnswerk (CAW's) die preventief werk leveren en Justitie. Het is verder vooral ook een ontvanger van opdrachten vanuit het gevangeniswezen waar men mensen onder voorwaarden probeert vrij te laten. Dat is in dit geval misschien altijd beter dan hen gewoon hun straf te laten uitzitten.

Nu is er in de sector echter enige ongerustheid, aangezien er sprake is van een vermindering van subsidies met 20 procent. Dat is zeer aanzienlijk op hun subsidiebedrag. Het betekent eigenlijk dat men minstens één personeelslid zou kunnen verliezen.

Brussel zit in een bijzondere situatie. Het wordt namelijk evident niet door het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest gesteund. Het valt blijkbaar echter ook tussen de stoelen van de gemeenschappen en krijgt daar niet meteen de nodige steun. Wellicht ontvangen ze te weinig Nederlandstalige delinquenten om te worden gesteund door de Vlaamse Gemeenschap. Het Universitair Forensisch Centrum in Antwerpen is daarom des te meer onze bezorgdheid.

De bezorgdheid van de centra vertaalt zich niet alleen binnen de centra zelf. De voorzitter van de Brusselse rechtbank, de man met de vlinderdas, heeft het al aangedurfd om de vergelijking te maken met de pre-Dutroux-tijd.

Volgens zijn oordeel creëren we situaties van voor de affaire-Dutroux, als we zo doorgaan. Het zijn zijn woorden. Het zijn woorden van een magistraat. Wie ben ik om die tegen te spreken? Ik vond het toch wel een krachtige uitspraak. Ik veronderstel dat u ze niet deelt en dat u met uw reactie uw geringschatting voor deze magistraat uitdrukt, waarin ik uiteraard niet tussenbeide kom.

Minister, uw woordvoerster heeft zich na een eerste ontmoeting met de drie steuncentra laten ontvallen dat men desnoods bij de gemeenschappen zou aankloppen voor bijkomende middelen. Ik moet erkennen dat er misschien een fundamentele discussie kan ontstaan over de vraag of dit niet meer, na de zesde staatshervorming, door de gemeenschappen moet worden ondersteund. Ik denk dat er veel argumenten voor zijn.

Minister, hebt u al overlegd met de minister van Justitie? Bent u bereid hierin uw verantwoordelijkheid te nemen of zult u samen met de magistratuur, protesteren tegen de minister van Justitie?

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): 't Is wel een zeer ernstig onderwerp. Ik vind het een gekke sfeer in de commissie, maar goed.

Mensen die een zedendelict hebben gepleegd, behandelen, is niet zozeer voor hen maar ook voor de maatschappij ongelooflijk belangrijk. Mensen krijgen een gevangenisstraf en als er geen behandeling is, dan komen ze later vrij en kunnen niet vervroegd vrij komen. Je kunt dan hardvochtig zeggen: 'Eigen schuld, dikke bult.' Dat betekent wel dat die mensen geen herstel hebben en geen behandeling hebben gehad. Als ze weer vrij komen - en ze komen weer vrij -, hebben ze geen behandeling gehad om niet te hervallen. Voor de rechtspositie van de mensen zelf, maar ook voor onze maatschappij is het belangrijk om die behandelingen te organiseren.

Ik heb het verslag van de Kamer erbij gehaald omdat het in eerste instantie een beslissing van minister Geens is. Ik lees dat het wel zijn bedoeling is om alsnog in de nodige middelen te voorzien. Hij gaat ervan uit dat in de begrotingscontrole van september de nodige middelen zullen staan om deze behandelingen te kunnen voortzetten.

Minister, het is een federale beslissing, maar ze raakt wel aan uw bevoegdheid. Ik ga ervan uit dat u hebt samengezeten met de minister die uit uw partij komt. Misschien is er zelfs informeel contact geweest. Hebt u de garantie dat we zulke behandelingen kunnen voortzetten omdat ze ongelooflijk belangrijk zijn? Hebt u de garantie dat er een akkoord is om ofwel te betalen ofwel te zorgen dat er voldoende middelen zijn op federaal niveau? Om het cru te zeggen: het maakt niet uit waar het wordt betaald, als het maar wordt betaald. Het is belangrijk om te blijven investeren in die zaken.

Bij Justitie worden er vaak dingen afgebouwd die misschien flirten met andere bevoegdheden. Is er een of andere taskforce of overleg dat alle mogelijke stopzettingen vanuit Justitie van dingen die misschien moeten worden overgenomen door de gemeenschappen, in kaart brengt zodat we weten wat er op ons afkomt? Ik ga ervan uit dat dit structureel wordt aangepakt.

De voorzitter: De heer Parys heeft het woord.

De heer Lorin Parys (N-VA): Het werk dat de steuncentra doen, is bijzonder belangrijk werk. Als ik minister Geens hoor zeggen dat hij hen ook erg waardeert, dan strookt dat niet met zijn eventuele besparingen die hij lijkt aan te kondigen. Maar het is allemaal niet zo duidelijk.

Het federaal regeerakkoord zegt op bladzijde 84 dat er bijzondere aandacht moet gaan naar de bestraffing en de behandeling van seksuele delinquenten en plegers van intrafamiliaal geweld. Aan de ene kant is het belangrijk, maar aan de andere kant is er blijkbaar een probleem met de financiering.

De vraag is duidelijk, en ik sluit me er graag bij aan: is er al overleg geweest en wat was het resultaat? We moeten er alleen voor zorgen dat we niet elke week zo'n soort vraag moeten behandelen in deze commissie over de federale overheid die iets beslist en dan lijkt te hinten dat ze eens met Vlaanderen gaat praten over mogelijke financiering. Wij kunnen uiteraard niet de suikeroom van Koen Geens worden. We moeten ervoor zorgen dat we dit op een structurele manier aanpakken. Als ik naar de beleidsbrief van de minister kijk, dan is dit misschien ook wel een opportuniteit. De minister heeft gezegd dat er een stroomlijning zou komen van de aanpak van de begeleiding en behandeling van daders van seksueel misbruik. Misschien is dat de opportuniteit om dit te gaan stroomlijnen. U zult begrijpen dat wij vanuit onze partij op onze hoede zijn om niet altijd de factuur te krijgen van een beslissing die op een ander bestuursniveau wordt genomen.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega Landuyt, ik heb natuurlijk geen commentaar te geven op de uitspraak van de voorzitter. Maar toen u zei dat u zoals steeds

respect had en geen commentaar gaf en de magistratuur niet tegensprak, moest ik even slikken. Er staat trouwens in mijn bibliotheek nog een boekje van u over de justitie. Ik zet het bij dezen voor het verslag recht: het ging zeker niet over uitspraken van de voorzitter van de rechtbank in Brussel, waarmee ik overigens in een bepaalde periode, denk ik, goed heb samengewerkt.

Mevrouw Van den Brandt, er is natuurlijk een plaats waar er over dit soort zaken wordt gesproken, en dat is de Interministeriële Conferentie Justitiehuisen. Ik heb er in de commissie al een paar keer verslag over uitgebracht. Ik heb trouwens aan de commissie een nota overgemaakt over de manier waarop de hervorming van Justitie impact kan hebben op de gemeenschappen.

Het steuncentrum werd erkend in het kader van het samenwerkingsakkoord tussen de federale staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake de begeleiding en behandeling van daders van seksueel misbruik van 8 oktober 1998. De minister van Justitie subsidieert hiertoe het Universitair Forensisch Centrum (UFC) verbonden aan het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. Als steuncentrum staan ze in voor het vervullen van steunopdrachten ten behoeve van de partners van het samenwerkingsakkoord, met name de psychosociale diensten werkzaam in de gevangnissen, de justitieassistenten en de medewerkers van de gespecialiseerde voorzieningen binnen de centra voor geestelijke gezondheidszorg en centra algemeen welzijnswerk. Het UFC biedt advies, wetenschappelijke informatie, logistieke steun, opleidingen en voert wetenschappelijk onderzoek in dit vakgebied.

Naast de steunopdrachten heeft het centrum een advies- en behandelopdracht ten aanzien van daders van seksueel misbruik die onder gerechtelijk mandaat staan. Zowel daders die vanuit de gevangenis worden vrijgelaten als daders die een alternatieve straf of maatregel opgelegd kregen, kunnen voor psychotherapeutische, psychiatrische en/of medicamenteuze behandeling bij hen terecht. Ook preventieve hulp aan mensen met pedofiele gevoelens wordt geboden.

Het gespecialiseerd aanbod inzake preventie, begeleiding en behandeling van seksueel grensoverschrijdend gedrag wordt in Vlaanderen en ook in Brussel regionaal georganiseerd binnen de centra voor geestelijke gezondheidszorg en de centra algemeen welzijnswerk.

De vermindering van de subsidies van het steuncentrum kan een daling van het aantal steun-, advies- of behandelopdrachten met zich meebrengen. Mijn federale collega, minister Geens, is hierover in overleg getreden met de steuncentra en heeft aangegeven dat hij bij de federale begrotingscontrole van september een inspanning zal leveren om bijkomende middelen te vinden. Er is met betrekking tot dit dossier nog geen overleg geweest tussen de federale overheid en de deelstaten, maar uiteraard zijn we bereid om hierover in overleg te treden.

Over een eventuele bijdrage vanuit onze administratie, voor zover het centrum specifieke steunopdrachten vervult voor justitieassistenten en gespecialiseerde hulpverleners werkzaam in de centra voor geestelijke gezondheidszorg en centra algemeen welzijnswerk, kan worden gesproken, maar binnen wat in Vlaanderen budgettair mogelijk is.

Ik wil toch nog eens benadrukken dat het gespecialiseerd hulpaanbod voor plegers van grensoverschrijdend gedrag regionaal is ingebed en dat dit aanbod ook door Vlaanderen wordt gesubsidieerd.

De voorzitter: De heer Landuyt heeft het woord.

De heer Renaat Landuyt (sp-a): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil er toch op wijzen dat de minister van Justitie ervan uitgaat dat hij overleg heeft gehad met u, als men de uitspraken in de pers bekijkt. Dat zal wel een vergissing

geweest zijn. Het belangrijkste is dat er op een of andere manier toch overleg komt omdat er toch een grijze zone is die na de zesde staatshervorming voor enige duidelijkheid zou moeten zorgen. Het blijft mijn zorg om die aflijning te hebben tussen wat tot Justitie op het federale niveau behoort en wat tot Justitie van de gemeenschappen behoort. We moeten ambitieus zijn en het ons ook effectief aantrekken wat er hier gebeurt. Ik zou zelfs een pleidooi durven te houden om de Brusselse situatie als Vlaamse Gemeenschap ook te onderzoeken en ook daar ambitieus te zijn, in de richting van bezorgd te zijn over de problematiek. Want wat de voorzitter van de rechtbank van Brussel verteld heeft, is inderdaad niet lichtzinnig. Zijn uitspraak mag u dan ook niet als lichtzinnig opnemen. Hij maakt zich terecht zorgen over het feit dat we teruggaan naar een situatie waarin de problematiek van seksueel misbruik geringschattend wordt benaderd. Het volstaat echt niet om met woorden te benadrukken dat ze goed werk doen, want we zullen op een of andere manier ook ondersteuning moeten geven. Ik denk dat dat een belangrijke taak van de gemeenschappen is.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Elke Van den Brandt aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de reorganisatie van de buitenschoolse kinderopvang – 2750 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Van Malderen

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Voorzitter, minister, collega's, in februari 2015 hadden we het in de commissie al eens over de reorganisatie van de buitenschoolse kinderopvang. Minister, u gaf toen een kort overzicht van de stand van zaken. Zo werd bij de operatie Interne Staatshervorming afgesproken dat de regierol inzake buitenschoolse kinderopvang naar de lokale overheden zou gaan, maar was er nog geen duidelijkheid over wat de consequenties daarvan zouden zijn. Daarna werd gepoogd om via een staten-generaal een draagvlak te zoeken over de organisatie van de kinderopvang en consensus te vinden rond het nieuwe kader. De middelen van het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten werden overgenomen en de financiering werd gecontinueerd.

Minister, op het moment van het debat wachtte u nog op het rapport van de werkgroep Welzijn, Volksgezondheid en Gezin binnen de commissie Decentralisatie. Deze werkgroep zou zich ook buigen over het thema buitenschoolse kinderopvang. De ontwikkeling van een decretaal kader kon pas van start gaan als er op dat niveau uitsluitend was over de juiste rol en de bevoegdheidsverdeling. Ook het overleg tussen uzelf en uw collega's bevoegd voor onderwijs, jeugd en sport moest toen nog worden opgestart. Op dat moment was er dus een soort engagement om het lokale niveau en de gemeenten veel meer slagkracht te geven voor die buitenschoolse opvang, maar er moesten nog een aantal stappen worden gezet.

Intussen zijn die stappen genomen. De commissie Decentralisatie heeft een rapport afgeleverd. In de conclusies staat te lezen dat de Vlaamse Regering een generiek kader voor het lokaal sociaal beleid zal opmaken. De werkgroep wijst erop dat er een nieuw kader voor de buitenschoolse opvang wordt uitgewerkt. Volgens de werkgroep kan de regiefunctie daarvoor bij de lokale besturen liggen, zij het wel binnen enkele randvoorwaarden. Het kan dus best om dat via de steden en gemeenten te doen als een aantal randvoorwaarden worden gerespecteerd. De werkgroep stelt een traject op twee sporen voor: een eerste spoor is de ontwikkeling van generieke bepalingen via het aangepast decretaal kader lokaal sociaal beleid, daarnaast een concretisering van deze bepalingen via de decretale

bepaling voor buitenschoolse kinderopvang. Daarnaast staat te lezen dat het beleidsdomein Welzijn verder overleg zal voeren met de sector over de thema's waarover de paritaire commissie binnen het beperkte tijdsbestek geen akkoord bereikte. Ze hadden onder meer te weinig tijd om de details uit te werken.

Mijn vragen aan de minister: gaat u aan de slag gaan met deze aanbevelingen? Zal het traject op die twee sporen verlopen – eerst een generiek kader en daarnaast een specifiek kader? Wie is verantwoordelijk voor de aanpassing van het decretaal kader voor het lokaal sociaal beleid, en wie is verantwoordelijk voor het decretale kader voor buitenschoolse kinderopvang, waar u uiteraard met verschillende collega-ministers in contact komt? Wat is de timing voor beide kaders? Worden de beleidsaanbevelingen, zowel in verband met deregulering als met het systeem van sociale voordelen enzovoort meegenomen in de verdere uitwerking van het nieuw te ontwikkelen kader? Hebt u ondertussen overleg gehad met uw collega's bevoegd voor het onderwijs, de jeugd en de sport?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, binnen de Commissie Decentralisatie werkgroep Welzijn is, conform het regeerakkoord en de beleidsnota, afgesproken dat eerst het decreet Lokaal Sociaal Beleid wordt herzien. Met het hernieuwde decreet Lokaal Sociaal Beleid willen we de kaders uittekenen waarbinnen lokale besturen in de toekomst hun lokaal sociaal beleid moeten vormgeven. Belangrijke elementen van dat decreet zijn: de planning van het lokaal sociaal beleid, de toegang tot de voorzieningen op de lokale schaal, en de afstemming en de coördinatie van het aanbod van dienstverlening op de lokale schaal. Via dit 'eerste spoor' willen we dus een aantal principes en modaliteiten vastleggen om lokale besturen toe te laten hun sociaal beleid te ontwikkelen en uit te voeren, gelet op de specifieke context die voor elk van de lokale besturen verschillend is. Het gegeven dat de context en de omgeving verschillen tussen de Vlaamse lokale besturen, verantwoordt kaderregelgeving, zodat de lokale besturen voldoende vrijheidsgraden behouden om de kaders zelf in te vullen met betrekking tot hun lokaal sociaal beleid. De voorbereiding van het aangepast decreet Lokaal Sociaal Beleid gebeurt momenteel in samenwerking tussen het kabinet en de administratie Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Omdat er een tweede complex element is met betrekking tot het lokaal sociaal beleid, namelijk de diversiteit van de verschillende welzijnssectoren, bijvoorbeeld woonzorg, algemeen welzijnswerk, voorschoolse kinderopvang, buitenschoolse kinderopvang, enzovoort, werd ervoor geopteerd om de bepalingen uit de verschillende sectoren die impact hebben op het lokaal sociaal beleid, vast te stellen via een tweede spoor, namelijk via aangepaste sectorale regelgeving. Op die manier denken we beter rekening te kunnen houden met de eigenheid van de verschillende sectoren, en kunnen we de betrokken stakeholders per sector beter betrekken bij de totstandkoming van die regelgeving. Het is natuurlijk wel de bedoeling dat de sectorale regelgeving zich ontwikkelt met aandacht voor en rekening houdend met de kaderprincipes van het decreet Lokaal Sociaal Beleid.

Ondertussen werken we aan een concepttekst met daarin de krachtlijnen voor een nieuwe organisatie voor de opvang- en vrije tijd van schoolkinderen. Het overleg met mijn collega's bevoegd voor het onderwijs, de jeugd en de sport waar u naar verwijst, werd via deze weg opgestart. Die concepttekst werd, mede op vraag van de Vlaamse Regering, eerder deze maand voor advies voorgelegd aan de werkgroep Welzijn binnen de Commissie Decentralisatie. De concepttekst wordt nu verder aangepast rekening houdend met de aanbevelingen die daar werden geformuleerd. Dat gaat ook over de elementen die in uw vraagstelling aan bod kwamen, zoals deregulering en sociale voordelen enzovoort. Het is onze ambitie om de aangepaste concepttekst zo snel mogelijk aan de Vlaamse Regering ter goedkeuring voor te leggen. Zodra er binnen de regering een principiële akkoord is over de concepttekst, is het onze intentie om het advies in te winnen van de respectieve

adviesorganen, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), de Strategische Adviesraad Welzijn (SAR), de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor), de Strategische adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC) en de Jeugdraad.

De concepttekst die nu voorligt, zet in op lokale samenwerking en voorziet in een doorgedreven afstemming van het aanbod met volwaardige partners complementair aan elkaar. Die afstemming moet mogelijk gemaakt worden in een regelluw kader. Er wordt vertrokken vanuit een algemeen referentiekader dat door het samenwerkingsverband en de individuele partners gebruikt kan worden als toetssteen om hun werking aan af te wegen.

Dat referentiekader vertrekt vanuit het perspectief van het kind en verwijst onder andere naar artikel 31 van het Kinderrechtenverdrag, dat concreet staat voor het recht op spel en recreatie. Hoe zo'n referentiekader verder vorm kan krijgen, is een belangrijk punt dat in het verdere traject in overleg zal worden uitgeklaard.

Als Vlaams minister bevoegd voor het welzijn, de volksgezondheid en het gezin zijn we inderdaad belast met de uitvoering van de beide trajecten en zullen we de voortgang ervan verder opvolgen. Beide trajecten zullen ook mee worden opgevolgd door de werkgroep Welzijn binnen de Commissie Decentralisatie.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): U bevestigt enerzijds het tweesporenbeleid. U antwoordt niet op de vraag over timing. U zegt enkel "zo snel mogelijk". De concepttekst heeft volgens mij al eens op een agenda van de ministerraad gestaan en is er weer afgehaald. Ik vermoed dat dit toch nog dit jaar zal gebeuren. Is dat juist? Hebt u ook enig idee wanneer het kaderdecreet voor het lokaal sociaal beleid zal klaar zijn? Ik hoef geen exacte datum te weten, maar kunt u me zeggen of het over weken, maanden of jaren gaat?

De beweging om aan de gemeenten meer autonomie en slagkracht voor de buitenschoolse opvangen voor lokaal sociaal beleid te geven, is te verantwoorden, maar het is belangrijk dat dit op een gezonde manier gebeurt, en niet zoals we hebben gemerkt bij een aantal zaken binnen Cultuur en Jeugd en Sport, waarbij het met veel besparingen gepaard gaat en het een achteruitgang betekent van het aanbod. Ook in Nederland is er de tendens geweest om heel veel naar de gemeenten over te dragen, maar tegelijkertijd hield dat een sterke besparing in, waardoor in realiteit het aanbod voor jeugdhulp rampzalig achteruit is gegaan. Dat komt niet doordat de gemeenten dat doen, maar wel omdat de gemeenten niet de middelen hebben gekregen om dat te doen. De idee om de gemeenten meer slagkracht te geven, zeker op het vlak van naschoolse en buitenschoolse opvang, is zeer logisch, maar het is wel van belang om de manier waarop dat gebeurt te bewaken omdat we het aanbod zeker niet mogen laten verschromelen.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Het is altijd gevaarlijk om een termijn te geven, maar een aantal stukken zoals de concepttekst kunnen natuurlijk geen jaren meer wachten. Dat is een kwestie van maanden. Op basis daarvan kunnen we beginnen een aantal zaken aan te pakken. Het feit dat die werkgroep regelmatig bijeen kan komen, is een stimulans om de dialoog met de lokale overheid niet te laten verslappen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Kunnen de teksten al aan het parlement worden voorgelegd of zijn ze nog niet beschikbaar?

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.